

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery ve věci

žalobce: **KM Beta a.s.**
sídlem Dolní Valy 3739/4, Hodonín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2016, č. j. JMK 37579/2016, sp. zn. S-JMK 4206/2016 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bzenec, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 11. 2015, č. j. 15/06030/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/15/0288. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce ze dne 30. 9. 2015 o prodloužení doby trvání zkušebního provozu na stavbu „Výrobna suchých maltových směsí“ na pozemcích

parc. č. 5502, 5503, 5504, 5506, 5507, 5508/1, 5512, 5570 v kat. území Bzenec (dále též „stavba Výrobní suchých maltových směsí“).

2. Na základě žádosti žalobce podané již dne 5. 10. 2011 vydal stavební úřad dne 14. 11. 2011 pod č. j. 11/07289/STAV/STEJ, sp. zn.: STAV/11/1235, rozhodnutí, kterým žalobci povolil prozatímní užívání ke zkušebnímu provozu pro stavbu Výrobní suchých maltových směsí. Doba trvání zkušebního provozu byla stanovena do 5. 10. 2012.
3. Dne 3. 9. 2012 žalobce doručil stavebnímu úřadu žádost o prodloužení zkušebního provozu,
a to z důvodu přetrvávajících problémů u hořáku bubnové sušičky a problematické funkčnosti filtračního zařízení. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, č. j. 12/05693/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/12/0243, prodloužení zkušebního provozu pro
předmětnou stavbu povolil,
a to do 5. 10. 2013. Dne 26. 8. 2013 byla stavebnímu úřadu doručena druhá žádost žalobce o prodloužení zkušebního provozu, a to z důvodu problémů u příjmu surovin (vlhkost písku), problémů při pytlování surovin a dořešení splnění všech podmínek stavebního povolení. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 7. 10. 2013, č. j. 13/05512/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/13/0185, prodloužení zkušebního provozu pro předmětnou stavbu povolil, a to do 5. 10. 2014. Dne 8. 8. 2014 byla stavebnímu úřadu doručena třetí žádost žalobce o prodloužení zkušebního provozu
a to z důvodu přetrvávajících technických problémů u zařízení. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 20. 10. 2014, č. j. 14/05720/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/14/0210, prodloužení zkušebního provozu pro předmětnou stavbu povolil, a to do 5. 10. 2015.
4. Dne 30. 9. 2015 pak stavební úřad obdržel čtvrtou žádost žalobce o prodloužení zkušebního provozu, jejímž důvodem byly provozně-technické problémy závodu, tj. fakt, že software diferenciálních vah plně nespolupracuje se softwarem ovládání výroby a vykazuje nahodilé odchylky, což vede k reklamacím; a dále, že příliš velký průměr dávkových šneků pro dávkování pojiv vede k nepřesnému vážení, což u složitějších a náročnějších výrobků nevyhovuje, a je tedy nutné šneky vyměnit za menší průměry.
5. Stavební úřad vydal dne 10. 11. 2015 pod č. j. 15/06030/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/15/0288, rozhodnutí, kterým ve smyslu ustanovení § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), tuto žádost žalobce o prodloužení délky zkušebního provozu na stavbu Výrobní suchých maltových směsí zamítl. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad zejména uvedl, že dne 16. 3. 2015 obdržel stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, ve kterém dotčený orgán uvedl, že jím stanovené podmínky, pro které byl zkušební provoz stavby povolen, byly splněny. Vedle toho stavební úřad konstatoval, že zkušební provoz byl již třikrát na žádost žalobce prodloužen,
a to z důvodů přetrvávajících technických problémů stavby. Ty se však dle názoru stavebního úřadu netýkaly požadavků vznesených Krajskou hygienickou stanicí Jihomoravského kraje v rozhodnutí o povolení zkušebního provozu.

6. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016, č. j. JMK 37579/2016, sp. zn. S-JMK 4206/2016 OÚPSŘ, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v podané žalobě podrobně popsal průběh dosavadního řízení před správními orgány a namítal, že žalovaný (stejně jako stavební úřad) zcela pominul zásadní námitky a nosné důvody, které žalobce vedly k podání žádosti o prodloužení doby zkušebního provozu i samotného odvolání. Tento postup žalobce považoval za nezákonný, a napadené rozhodnutí proto za nepřezkoumatelné a nezákonné.
8. Dle názoru žalobce správní orgány ve svém rozhodování vycházely v zásadě výhradně ze závazných stanovisek dotčených orgánů, ačkoli tato stanoviska byla rozhodná pouze pro povolení zkušebního provozu. Z odůvodnění prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány řádně nezabývaly problematikou prodloužení doby zkušebního provozu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že problém softwarového ovládání výroby není problémem, pro který byl zkušební provoz povolen. Žalobce však v žádosti upozornil, že změnu postupu technologie výroby, problémy s jejím ovládáním a zejména pak s nově instalovanou soustavou dopravních šneků materiálu je třeba vyhodnotit ve zkušebním provozu. S tím se však žalovaný nijak nevypořádal a omezil se pouze na odkaz na údajné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 16. 3. 2015. Stanovisko z vedeného data však dle žalobce neexistuje. Žalobci je známo toliko stanovisko ze dne 11. 3. 2015, kde sice dotčený orgán považoval podmínky zkušebního provozu za splněné, nicméně toto stanovisko bylo vydáno šest měsíců před podanou žádostí, a nemohlo se tak k této žádosti vyjadřovat.
9. Žalobce dále upozornil, že správní orgány ve svých rozhodnutích poukázaly na nedodržení podmínek závazného stanoviska Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí, které odkazovalo na stanovisko téhož dotčeného orgánu ze dne 2. 2. 2009. Žalobce měl však za to, že předmětné stanovisko bylo vydáno pro účely řízení o umístění stavby, a jako takové jej tedy pro účely žádosti o prodloužení doby zkušebního provozu nebylo možné vůbec využít. Navíc podmínky dané tímto stanoviskem žalobce již splnil, když opláštění stavby ve firemní tlumené barvě provedl.
10. V neposlední řadě žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání. Zamítnutí jeho žádosti bylo dle žalobce v rozporu s předchozími rozhodnutími stavebního úřadu. Za nepřípustný žalobce považoval rovněž analogický postup žalovaného a stavebního úřadu, kteří v rozporu s taxativně stanoveným okruhem účastníků řízení dle § 124 stavebního zákona aprobovali dožádání vyjádření dotčených orgánů při řešení žádosti o prodloužení zkušebního provozu.

11. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil, věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný byl přesvědčen, že stavební úřad při posuzování žádosti žalobce ze dne 30. 9. 2015 postupoval v souladu s ustanovením § 124 stavebního zákona. V napadeném rozhodnutí žalovaný stavebnímu úřadu vytknul, že nad rámec tohoto ustanovení uvědomil účastníky řízení a dotčené orgány o podané žádosti, a současně jim ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dal možnost vyjádřit se k podané žádosti. Přesto žalovaný považoval (s ohledem na analogii k postupu stavebního úřadu při povolování zkušebního provozu, kdy tento nelze povolit bez souhlasného závazného stanoviska, případně rozhodnutí dotčeného orgánu) za účelné, aby při posuzování již čtvrté žádosti o prodloužení zkušebního provozu byl dán prostor k vyjádření dotčeným orgánům.
13. Dále žalovaný konstatoval, že rozhodnutí o povolení zkušebního provozu bylo vydáno se stanovenými podmínkami Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje. Tento dotčený orgán pak ve svém závazném stanovisku ze dne 16. 3. 2015 uvedl, že byly předloženy všechny požadované protokoly o měření hluku a že závady zjištěné při kontrolní prohlídce dne 7. 6. 2011 byly odstraněny. Při svém rozhodování stavební úřad přihlédl též ke stanovisku Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí a územního plánování, ze dne 26. 10. 2015, který další prodloužení zkušebního provozu nedoporučil. Na základě uvedeného tedy stavební úřad dospěl k závěru, že důvody pro opakované prodlužování zkušebního provozu pominuly.
14. Žalovaný zopakoval, že přetrvávající technické problémy zařízení, jež žalobce tvrdil ve své žádosti ze dne 30. 9. 2015, se netýkaly požadavků vznesených Krajskou hygienickou stanicí Jihomoravského kraje, pro které byl zkušební provoz v roce 2011 povolen. Ustanovení § 124 stavebního zákona sice umožňuje dobu trvání zkušebního provozu prodloužit, nelze ji však dle žalovaného prodlužovat „donekonečna“, a oddalovat tak přechod zkušebního provozu do trvalého užívání. Ze shora uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. V návaznosti na usnesení krajského soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 30 A 77/2016 - 70, pak žalovaný doplnil správní spis o závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 11. 3. 2015, č. j. KHSJM 09817/2015/HO/HP, Protokol o měření A2013/026, ze dne 23. 5. 2013, Protokol o měření A2013/027 ze dne 23. 5. 2013, Protokol o měření A2013/028 ze dne 30. 5. 2013 a Protokol o měření A2013/029 ze dne 29. 5. 2013.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
17. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
19. Krajský soud v této souvislosti na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
20. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Žalobce ostatně s těmito závěry v podané žalobě polemizuje, což

by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost tedy krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

21. Předmětem soudního přezkumu je v projednávané věci rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení zkušebního provozu na stavbu „Výrobní suchých maltových směsí“. Žalobce byl přitom přesvědčen, že správní orgány nedostatečně zhodnotily problematiku změn technologie výroby, kterými se žalobce pokoušel docílit požadovaných parametrů a které dle žalobce nemohly být dosud v rámci zkušebního provozu vyhodnoceny.
22. Dle ustanovení § 124 odst. 1 stavebního zákona se zkušebním provozem stavby ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace. Zkušební provoz stavební úřad povolí na odůvodněnou žádost stavebníka nebo nařídí na základě požadavku dotčeného orgánu nebo v jiném odůvodněném případě. V rozhodnutí uvede zejména dobu trvání zkušebního provozu stavby, a je-li to nutné, stanoví pro něj podmínky, popřípadě podmínky pro plynulý přechod zkušebního provozu do užívání stavby. Vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Zkušební provoz lze povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčeného orgánu. Stavební úřad může též v případě nutnosti pro provedení zkušebního provozu uloženého podle § 115 odst. 2 stanovit novým rozhodnutím další podmínky. Za doby trvání zkušebního provozu lze bez předchozího řízení vydat nové rozhodnutí o prodloužení doby trvání zkušebního provozu. Dle odst. 2 téhož ustanovení je účastníkem řízení stavebník a vlastník stavby.
23. Předně je třeba konstatovat, že realizaci a užívání předmětné stavby stavební zákon podmiňuje souladem s územně plánovací dokumentací a dále vydáním několika aktů vzájemně řetězcích, na sobě do určité míry závislých a navzájem se doplňujících. Poté, co byla stavba umístěna územním rozhodnutím (ze dne 15. 4. 2009, č. j. 0900777/2500/STEJ/STU/002), bylo pro ni vydáno stavební povolení (ze dne 20. 7. 2009, č. j. 0902925/2500/STEJ/STU/002), a rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením (ze dne 2. 5. 2011, č. j. 11/02919/STAV/STEJ, a ze dne 16. 8. 2012, č. j. 12/04619/STAV/TOMJ), vydal stavební úřad dne 14. 11. 2011 pod č. j. 11/07289/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/11/1235, také rozhodnutí o zkušebním provozu stavby, kterým mělo být ověřeno její užívání.
24. Co se týká rozsahu povoleného zkušebního provozu, byly v projednávaném případě v jeho rámci stanoveny následující podmínky Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje (uplatněné do protokolu v rámci kontrolní prohlídky dne 7. 6. 2011, č. j. KHSJM/24635/2011/HO/HP):
- ke kolaudaci bude doloženo měření hluku, které prokáže splnění závěrů hlukové studie,
 - zařízení s laserem budou označeny v souladu se zákonem 1/2009 Sb.,
 - při kontrolní prohlídce nebylo zařízení v provozu, za provozu bude upřesněna potřeba měření prašnosti a dohodnuta měřící místa,

- v posledním patře byly na třidiči písku dodatečně namontovány vibrátory, za provozu budou vibrace posouzeny a event. může být požadováno jejich měření.

Dále bylo stanoveno, že po dokončení stavby, splnění podmínek stavebního povolení a provedení zkušebního provozu stavby bude stavební úřad neprodleně požádán o vydání kolaudačního souhlasu, přičemž vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o jeho vydání.

25. Správní spis byl dále doplněn o chybějící závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 11. 3. 2015, č. j. KHSJM 09817/2015/HO/HP, z něhož vyplývá,

že dne 6. 3. 2015 byla Krajské hygienické stanici Jihomoravského kraje doručena žádost o vyjádření ke kolaudaci stavby „Výrobna suchých maltových směsí“ (č. j. KHSJM 09588/2015/HO/HP), včetně přiložených protokolů o měření hluku (Protokol o měření A2013/026

ze dne 23. 5. 2013, Protokol o měření A2013/027 ze dne 23. 5. 2013, Protokol o měření A2013/028 ze dne 30. 5. 2013 a Protokol o měření A2013/029 ze dne 29. 5. 2013), a protokolu

o zkoušce č. FM 2014/53. Všechny předložené protokoly dokládaly splnění hygienických limitů měřených parametrů (hluk v mimopracovním prostředí, hluk v pracovním prostředí, koncentrace pevného aerosolu). Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje tedy ve svém závazném stanovisku uzavřela, že proti kolaudaci předmětné stavby není z hygienického hlediska námitek, a proto s návrhem na kolaudaci stavby „Výrobna suchých maltových směsí“ souhlasí.

26. Z již výše uvedeného je tak dle krajského soudu zřejmé, že zkušební provoz má ověřit vlastnosti

a funkčnost stavby v rozsahu, ve kterém tyto nebyly dostatečně posouzeny v řízeních, na něž bezprostředně navazuje, tj. v řízeních o umístění a povolení stavby. V projednávaném případě byly přitom podmínky stanovené Krajskou hygienickou stanicí Jihomoravského kraje *de facto* jedinými podmínkami, které měly být z hlediska účelu vydání kolaudačního souhlasu v rámci zkušebního provozu stavby ověřovány. Měl-li tedy stavební úřad k dispozici výše specifikované závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, z něhož vyplývalo, že nic nebrání podání žádosti o kolaudační souhlas, bylo zřejmé, že podmínky, pro které byl zkušební provoz povolen, byly ověřeny a případné nedostatky odstraněny. Správní orgány přitom netvrdily, že se Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje v závazném stanovisku vyjadřovala k žádosti žalobce ze dne 30. 9. 2015. To jistě nebylo možné s ohledem na datum vydání tohoto stanoviska dne 11. 3. 2015. Toto závazné stanovisko a jeho obsah ovšem potvrdilo splnění všech podmínek, pro které byl zkušební provoz povolen, a proto zde již nebyl dán důvod pro další prodlužování zkušebního provozu stavby, a žalobci nic nebránilo v podání žádosti

o kolaudační souhlas. Krajský soud má přitom za jasně prokázané, o které stanovisko a z jakého data se v daném případě jednalo, když i žalobce si byl existence tohoto stanoviska vědom, jak sám v podané žalobě uvedl. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko chybně zaměnil datum vydání předmětného stanoviska za datum jeho doručení

stavebnímu
vs. 16. 3. 2015).

úřadu

(11.

3.

2015

27. Není přitom pravdou, že by se stavební úřad, potažmo žalovaný, nezabýval důvody žádosti žalobce o prodloužení zkušebního provozu ze dne 30. 9. 2015. Správní orgány se těmito důvody ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly, přičemž zhodnotily jejich relevanci z hlediska dalšího trvání zkušebního provozu stavby. Stavební úřad konkrétně na str. 2 prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*Ve svých žádostech o prodloužení zkušebního provozu uvádí (pozn.: rozuměj žalobce) přetrvávající technické problémy. Technické problémy týkající se např. příjmu suroviny, kde je problémové zajistit konstantní vlhkost písku a problémy při pytlování suroviny, software diferenciálních vah plně nespolupracuje se softwarem ovládání výroby a vykazuje odchylky a velký průměr dávkovacích šneků pro dávkování pojiv. Tyto technické problémy se netýkají požadavků vznesených od dotčeného orgánu - Krajské hygienické stanice JMK při kontrolní prohlídce k prozatímnímu užívání zkušebního provozu, konané dne 1. 11. 2011. Pro odstranění technických problémů vedených v žádostech není třeba prodlužovat rozhodnutí o prozatímním užívání zkušebního provozu.*“ Žalovaný se pak k této otázce taktéž opakovaně vyjádřil, a to na str. 6 napadeného rozhodnutí: „*(...) zkušební provoz lze charakterizovat jako zvláštní způsob provozu, který slouží k ověření, zda stavba vyhovuje, resp. bude vyhovovat projektovaným vlastnostem i za předpokladu běžného provozu. Ověřením funkčnosti a vlastností provedené stavby při zkušebním provozu zákonodárce jistě neměl na mysli ověřování technických problémů se softwarem ovládání výroby, který vykazuje nahodilé odchylky, což vede k reklamám, apod., neboť tyto problémy jistě nezpůsobují nefunkčnost stavby či nesoulad s projektovanými vlastnostmi stavby. Zkušební provoz je určitý druh časově omezeného užívání dokončené stavby, které však nelze zaměňovat s užíváním trvalým. (...) Zjištěné technické nedostatky technologie provozního zařízení lze odstraňovat za běžného provozu v rámci trvalého užívání stavby.*“ Na str. 8 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaný pokračoval: „*V daném případě stavební úřad při posuzování žádosti odvolatele dospěl k závěru, že důvody v žádosti uvedené, tj. že software diferenciálních vah plně nespolupracuje se softwarem ovládání výroby a vykazuje nahodilé odchylky, což vede k reklamám, dále že příliš velký průměr dávkovacích šneků pro dávkování pojiv vede k nepřesnému vážení, což u složitějších a náročnějších výrobků nevyhovuje, a je tedy nutné šneky vyměnit za menší průměry aj., se netýkají požadavků vznesených od dotčeného orgánu – Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, na základě kterých byl zkušební provoz v roce 2011 povolen, a že v daném případě nebyly zjištěny žádné relevantní důvody pro opakované prodlužování doby trvání zkušebního provozu pro předmětnou stavbu. S citovaným závěrem stavebního úřadu se KrÚ plně ztotožnil, a proto tuto námitku odvolatele považuje za bezpředmětnou.*“
28. I krajský soud se přitom s výše uvedeným hodnocením správních orgánů ztotožňuje. Rozsah zkušebního provozu považuje soud s ohledem na povahu stavby za dostatečný. Účelem zkušebního provozu není ověřovat projevy každé vlastnosti stavby v praxi, ale v zásadě posoudit její hlavní vlastnosti a negativní důsledky, kterými mohly být v posuzovaném případě zcela jistě hlukové imise z provozu výroby suchých maltových směsí. Se žalobcem nelze souhlasit, že by v daném případě měl zkušební provoz ověřovat funkčnost a vlastnosti stavby v rozsahu otázek technologického řešení výrobního zařízení. V posuzované věci tvrzené nedostatky technologie provozu výroby nemohly mít vliv na posouzení vlastností a funkčnosti stavby v rozsahu stanoveném rozhodnutím o zkušebním

provozu (ze dne 14. 11. 2011 pod č. j. 11/07289/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/11/1235), přičemž tyto je případně možno odstranit v rámci trvalého užívání stavby.

29. V této souvislosti lze zároveň doplnit, že časové omezení zkušebního provozu slouží k určení období dostatečného pro ověření vybraných vlastností stavby. Jeho účelem tak je, aby byl do stanoveného data ukončen. Dojde-li k ověření vlastností stavby, postrádá další pokračování ve zkušebním provozu smysl. V nyní posuzovaném případě tedy mohl být zkušební provoz ukončen již po vydání závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 11. 3. 2015, č. j. KHSJM 09817/2015/HO/HP. Žalobce tak měl již tehdy v souladu s další podmínkou rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 11/07289/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/11/1235, požádat v souladu s ustanovením § 122 stavebního zákona o vydání kolaudačního souhlasu.
30. Stavebnímu úřadu pak v nyní souzené věci nelze vyčítat, pokud si k žádosti žalobce o prodloužení zkušebního provozu ze dne 30. 9. 2015 vyžádal také vyjádření dotčených orgánů. Původní rozhodnutí o povolení zkušebního provozu bylo vydáno již v roce 2011, jednalo se přitom v pořadí již o čtvrtou žádost žalobce o prodloužení zkušebního provozu. Navíc stavební úřad měl k dispozici závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, v němž tato souhlasila s návrhem na kolaudaci předmětné stavby. K žádosti se pak na výzvu stavebního úřadu vyjádřil toliko Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování (podáním ze dne 26. 10. 2015, č. j. OŽPÚP50861/15/385), a to jako příslušný dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny. Ten prodloužení zkušebního provozu považoval za akceptovatelné pouze za předpokladu, že žalobce již činí kroky ke splnění podmínky závazného stanoviska ze dne 2. 2. 2009, č. j. OŽP4090/09/1201/2009 (tj. provedení opláštění objektu z tenkého profilovaného plechu ve firemních barvách, jejichž odstíny budou voleny jako nevýrazné, z důvodu nerušení okolního - převážně lesního - prostředí).
31. Žalobci sice je možno v této souvislosti přisvědčit do té míry, že poukaz stavebního úřadu na nedoporučující stanovisko Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí a územního plánování (ze dne 26. 10. 2015, č. j. OŽPÚP50861/15/385), nebyl v daném případě relevantní, jelikož toto stanovisko se přímo netýkalo zkušebního provozu předmětné stavby. Stavební úřad však obsah tohoto podání učinil obsahem svého rozhodnutí toliko podpůrně, pro dokreslení celkové situace. Z obsahu správního spisu je totiž patrné, že Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování, na nesplnění uvedené podmínky ze strany žalobce upozorňuje dlouhodobě (viz např. již podnět ze dne 8. 12. 2010, č. dok. OŽP47492/10/5083/2010 496, či vyjádření ze dne 26. 10. 2011, č. j. OŽP/38989/11/281/2011 ozp sek). Nejednalo se ovšem o důvod stěžejní, o který by správní orgány primárně opíraly své závěry, pro které byla žádost žalobce o prodloužení zkušebního provozu zamítnuta. V tomto ohledu tedy nelze zmínku stavebního úřadu o tomto stanovisku pokládat za vadu

způsobující
ve věci vydaných správních rozhodnutí.

nezákonnost

32. Se žalobcem pak je možno souhlasit, že dle ustanovení § 124 odst. 2 stavebního zákona je účastníkem řízení o povolení zkušebního provozu stavebník a vlastník stavby. Stavební úřad tak v daném případě pochybil, pokud vyzval k vyjádření se k žádosti žalobce ze dne 30. 9. 2015 též jiné subjekty označené jako „ostatní účastníky řízení“, kterým taktéž doručoval rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 10. 11. 2015, č. j. 15/06030/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/15/0288. Ani toto pochybení však dle krajského soudu nemohlo mít v souzeném případě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Doručování písemností „ostatním účastníkům řízení“ činil stavební úřad sice nad rámec zákona, avšak je zřejmé, že těmito byli toliko subjekty vlastníci technickou infrastrukturu, které nadto žádné vyjádření k věci nepodaly. Ani sám žalobce přitom v podané žalobě v tomto ohledu nespecifikoval, jak konkrétně měl být tímto postupem zkrácen na svých právech a jakých. Ani této žalobní námitce proto krajský soud nepřisvědčil.
33. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku porušení zásady legitimního očekávání, dle které mělo být zamítnutí žádosti žalobce v rozporu s předchozími rozhodnutími stavebního úřadu, jimiž mu bylo prodloužení zkušební doby povoleno. V této souvislosti krajský soud předně připomíná, že správní orgány jsou v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada nastoluje požadavek vytváření ustálené rozhodovací praxe, jež by měla být ze strany správních orgánů měněna jen v odůvodněných případech. V projednávaném případě však předchozí rozhodnutí, jimiž byl zkušební provoz předmětné stavby prodloužen, nebyla s to založit očekávání žalobce v tom smyslu, že by o jeho dalších žádostech mělo a mohlo být vždy rozhodnuto kladně. Stavební úřad při posuzování žádosti žalobce ze dne 30. 9. 2015 zjistil konkrétní skutkový stav věci, který náležitě vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že podmínky pro další prodloužení zkušební provozu stavby „Výroba suchých maltových směsí“ nebyly splněny. V takovém postupu správních orgánů nelze spatřovat namítané porušení zásady legitimního očekávání, neboť správní orgány své závěry odvíjely od konkrétních a v té době rozhodných skutkových okolností a podkladů, které si v předcházejícím řízení zjistily a opatřily.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu